

[Nørlund.]

at man undgik den reelle Beslaglæggelse, staar i en anden Skrivelse, der er udsendt af vedkommende Dagblad „Folket“. Det hedder her:

„Denne Sag er endnu ikke fuldt opklaret,“

— nemlig Spørgsmaalet om, at der var tilgaaet Penge fra det tyske Gesandtskab til den tidligere Formand for Bladet, Proprietær C. O. Jørgensen —

„men hvorom alting er, saa er der ikke rettet nogen Anklage mod „Folket“ efter 1. Januar 1945, idet det under Stiftelse værende Aktieselskab ikke har modtaget Tilskud af nogen Art. Der er saaledes intet til Hinder for fra Anklagemyndighedens Side, at „Folket“ kan fortsætte.“

Ved den Slags Manøvrer har man altsaa ment at have klaret Frisag. Man har lavet Opgørelsen over Maskiner og Inventar pr. 1. Januar, og det er det eneste, jeg kan se der peger hen paa denne Dato, den 1. Januar, hvor man nu erklærer, at man har skiftet Ejer pludseligt og voldsomt. Jeg synes, at Dokumenterne, jeg her har forelagt, viser, at Ændringerne er sket, da Klokken var 5 Minutter i 12, i Slutningen af April og i Maj i Aar. Ved en fiks Manøvre faar man det skubbet tilbage til 1. Januar, og det er altsaa lykkedes Bladet ved den Slags Manøvrer at undgaa den Retsforfølgning, der maa være en selvfølgelig Konsekvens af, at det i saa høj Grad, som Tilfældet har været, har modtaget tysk Understøttelse.

Jeg vil opfordre den højtærede Justitsminister til at give en Redegørelse for denne Sag og til at tage et Initiativ, for jeg synes, at det er ganske meningsløst, at man skaaner de aandelige Bagmænd for de landsforræderiske, nazistiske Stemninger, som søgtes oparbejdet i Besættelsestiden paa Landet her i Danmark; det var faktisk det eneste Omraade, hvor den tyske Propaganda naaede et delvist Resultat, et Resultat, som en Overgang var truende for hele Landets Stilling.

Jeg tror, at dette rører ved et af Frihedskampens alvorligste Problemer, nemlig Vanskeligheden ved at faa Bønderne med. Mange kom med efterhaanden, men Frihedsbevægelsen naaede aldrig paa Landet det Omfang, som den naaede i Byerne. Jeg tror, det maa siges, at her er det, Partiet Venstre afgørende har svigtet, for saa vidt som man betragter det som dets Opgave at videreføre de historiske Frihedstraditioner, der er Partiets. Jeg vil forhaabentlig ikke blive mødt med Protest,

naar jeg siger, at Venstre i overvejende Grad har sin Tilslutning blandt Bønderne; ellers betragter Partiet jo ganske vist sine Stemmesedler som saa hemmelige, at det er strengt forbudt at udtale sig om, hvor de egentlig stammer fra. Men jeg tror alligevel, man vil give mig Ret i dette. Men det, man ikke har gjort, er, at man ikke har udnyttet sin Indflydelse paa den danske Bondestand til at forberede denne Frihedskamp eller til at faa den til at støtte Frihedskampen. Man har nøjedes med, som det ærede Medlem Hr. Juul gjorde ved sidste Møde, at udtale saadan en vis Sympati for Frihedskampen i al Almindelighed. Men det er jo en meget billig Maade at komme fra det paa. Det afgørende er for saa vidt — det gælder ogsaa Tiden efter Befrielsen, og det gælder i høj Grad den Valgkamp, som, saa vidt jeg mærkede til Venstres Valgkamp, blev ført som en meget bestemt Afstandtagen fra Regeringsdannelsen af 5. Maj, som Partiet dog ellers havde medvirket til —, at man savner fra Partiet Venstre en klar Afstandtagen fra L. S.-Elementerne. Det havde været meget passende, om den var kommet allerede inden Valget, saaledes at man kunde se, at man virkelig havde noget imod at faa Stemmerne fra disse Elementer. Men man tog ikke Afstand. I Stedet for indtog man Pladsen yderst til højre, som det hed, og saa faar man nu engang dette Tilløb, hvis man ikke værger sig imod det. Gør man ikke det, risikerer man blot at vænne sig til Selskabet. Opgøret med den tyskfinansierede L. S.-Presse kunde passende være en Begyndelse, selv om jeg vil understrege, at det ikke er mere end en Selvfølge, at man foretager det Opgør efter de Retningslinier, som var gældende for hele Lovgivningen her i Sommer.

Jeg vil endelig til Slut rette en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i Anledning af hans Behandling af Sagen vedrørende Leif Faigh, som han hævdede var uskyldigt likvideret under Besættelsen. Jeg kender ikke alle Enkeltheder i Sagen, men saa meget kender jeg til den, at jeg kan sige, at hele det ærede Medlems Argumentation, ifølge hvilken det skulde være en fejlagtig Likvidering, i hvert Tilfælde bygger paa et ganske urigtigt Grundlag. Det ærede Medlems Argument var, at Leif Faigh var mistænkt for Mordet paa en Byvagt i Aarhus, og han henviste til en Meddelelse i det illegale Blad „Folkeviljen“ og dernæst til en anden Meddelelse om, at Morderne var blevet fanget her i København i Efteraaret og har tilstaaet. Paa dette Grundlag mener han altsaa, at der ikke